

En historia om ett bröllop.

Det som man hört utålas i barndomms
dagar, och i all synnerhet om det varit något i ens
tycke riktigt hemskt, fäster sig ofta så i ens min-
ne, att det ännu på äldre dagar står lika lifligt
för en, som då man hörde det som barn. En ^{av} Skan-
sens spelman, bördig från Sko socken i Uppland,
hade ofta som barn, och det kunde väl vara i början
af 1860 talet, hört Jan Andersgumman i Palsta i
nämnda socken berätta om ett underligt bröllop som
hon en gång varit med på, och berättelsen hvarom har
så lifligt inpräglad sig i hans minne, att han ^{hvarom ibland} ~~minns~~
det, som om det varit i går. Med undantag ^{af} en del
smärre ändringar återgifes den nu, ^{och} har så den nämnda
gumman skriver sig ^{fortsätts} ~~trappa~~ hord den af Jan Andersgumman.

"I första början af 1800 talet så var jag en
gång brudbräda på ett bröllop i Hålet.
Bondgumman som var rättare på Sko gård

M. 6911: 2.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2

och hette Isten, hade något uppgjordt med
en flicka som han hade öfvergifit för en an-
nan förmögnare, med hvilken han nu skulle
fira bröllopp. Den öfvergifna uppsökte honom
smältertid kvällen för brölloppet, hvad hon
talat med honom om vreste man vits, men
de sista orden ^{hon sade honom} hade man hört: "det skall jag
säga dig Isten, när du har kött, så får du
icke bröd, och när du har bröd, så får du icke
kött, och ett minne skall du få af mig som du
icke glömmur."

dagen därpå kommo de bjudna gästerna,
och Jan Ersson i Daryebo skulle spela, han
som spelade så att stöarna dansade. Förri-
darna hade ^{my} och i kommit och brölloppskoren
sätte i gång till prostgården, först kom spelman,
så brudparet, så de fyra brudbriggor och sedan
de öfriga gästerna i vanlig ordning. Sedan

M. 6911:3

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

3.

vigseln var öfver, vände bröllopskaravan åter till
bröllopsgården, och svammerna reds för i "sticken
de fyr" för att se efter om vägen var säker, ty
som brudgummen haft en annan förut, så
kunde hon ställa till öfver kantarna. När för-
ridarna kommo fram till bastun som hörde
till bröllopsgården, så frigo de höra ett för-
färligt susande i den broliga björken som
stod vid bastun, hvarför de stego af hästarna
och gingo in och berättade för "koken" och de
öfriga, att det var fanstyg vid den broliga
björken. Och så steg de till häst igen och
red brudkaravan till mötet men de sågs icke
så glada ut, ~~och~~ De vände nu om igen och
red för hem till gården, och när de kommit
just vid bastun, så brast en sträng för Jan
Erikson. Vi funderade nog hvad det kunde

M. 6911 : 4

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

4.

betyda, och när vi sedan sätts till bords, och gub-
barna va' i fasten med kvarters bågarn för att
taga sig en sup, så börja det sura i knutarna
och i själva stugan ~~frög~~ ^{min} ja' det - alla
blefu vi illamående, och brudgummen fick ont
i sto oga, och madam Klarin, som du känner,
och som är som kodolator, hon var brudriqa hon
så väl som jag, hon blif tokig och det ad hon
änns i dag. Kvinnfolken voro medfälda hela
kvällen, men gubbarna drack och voro glada
och dansade "rödbryka" till långt in på natten.
Brud och brudgum höll sig i förstulammaren.
Så gick vi hem alla som orhade, och de själva
stannade kvar till morgonen. ^{Den öfveriga} Nu började
det varsta. Afrikans ord till sin fästman
började gå i fullbordan. Iten blif mozd,
osamja och fattigdom blif den dagliga

M. 6911:5

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

5.

gästen i deras hem, så att de hade kvarter
kote eller bröd, och Peter dog i unga år.

Ja, spelman Jan Ericson talade om
brölloppet i Hattat så länge han lefde,
han hade aldrig haft så svårt att spela
som då.

Louisa Hagberg.